Lov til at sige her som gældende for hele det høje Ting, at saafremt lignende Spørgsmaal skulde komme frem i Fremtiden og skulde skabe lignende Foruroligelse hos ærede Medlemmer, at ærede Medlemmer ikke behøver at forurolige sig, jeg har for længe siden taget Stilling til saadanne Spørgsmaal, og de behøver ikke at nære nogen Bekymring for min Samvittighedsfred i saa Henseende. Rent objektivt skal jeg oplyse, at personlig Kristendom utvivlsomt maa virke som en Drivkraft i Retning af at øve Barmhjertighed, deri har det ærede Medlem saa vist Ret, men jeg har ikke endnu nogetsteds, hverken i min personlige Opfattelse af Kristendommen eller i det nye Testamente, fundet nogen Anvisning paa at øve Barmhjertighed med andres Penge.

Mads Larsen: Naar den højtærede Minister siger, at saa meget styrtede sammen under Krigen og i Efterkrigsaarene, som burde være blevet staaende, og den højtærede Minister sætter dette i Relation til det foreliggende Lovforslag og den Forandring med Hensyn til Statstilskuddet til Hjælpekasserne, som her er paa Tale, kan jeg ikke tro, at den højtærede Minister vil have det taget alt for bogstaveligt, vil have det opfattet, som om vi vedblivende skulde have opretholdt et Tilskud paa 250 000 Kr. og ikke være gaaet til den Forandring, der blev gennemført i 1915, hvorefter der i Aarene 1915—22 blev ydet $^{1}/_{3}$ af det, Kommunerne anvendte. Jeg kan ikke tro det, saa meget mindre som jeg erindrer, at Venstre ogsaa var med til at gennemføre denne Forandring. Naar jeg paataler dette her, er det ogsaa i nogen Grad, fordi jeg gentagne Gange ude omkring har mødt som Angreb paa denne Periode i Lovgivningen en Udtalelse om, at der da skete en hel Masse Ting, som ikke burde være sket. Hvis vi bliver ved det Tilfælde, vi her staar overfor, vil ingen, som kender Forholdene i Kommunerne og de unormale Tilstande, der da var til Stede, være i Tvivl om, at der med de Priser, der da var paa Levnedsmidler o. s. v. til Trods for Reguleringen, vilde være fremkommet en uhyre Nødstilstand, hvis det ikke havde været muligt at hjælpe gennem Hjælpekasserne. Man ansporede den Gang Kommunerne til at gøre dette Arbejde i human Aand ved, at man gik til at tilbyde dem $^{1}/_{3}$ af Udgifterne i dette Øjemed. Jeg tror ogsaa, at Venstre var i god Forstaaelse med denne Ændring saavel som med en hel Række andre Foranstaltninger, der var blevet nødvendige i Krigsperioden. Men bagefter rejser man ud i Landet og paastaar, at de ikke burde være gennemført. Jeg synes ikke, det er en virkelig ansvarlig Politik.

Indenrigsministeren *(Kragh):* Det ærede Medlem Hr. Bindslev mener vedblivende at finde en Inkonsekvens i min Stilling til det foreliggende Lovforslag og til andre Lovforslag, fremsatte her i Tinget indeholdende Nedsættelser. Jeg maa sige til det ærede Medlem, som det er sagt gentagende af forskellige Regeringsmedlemmer her i Tinget, at der finder ikke nogen automatisk Behandling Sted af hele det Lovgivningsomraade, som har været Genstand for Revision, det er ikke Nedsættelser taget efter en bestemt Maalestok, hvorefter man skærer ned. Derfor vil der heller ikke — synes det mig — kunne findes nogen Inkonsekvens i min Stilling til den øvrige sociale Lovgivning og det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem Hr. Bindslev er imidlertid nu saa venlig at sige, at for ham spiller i det hele taget denne Indvending ikke nogen Rolle, og da det jo er ham, der har rejst Problemet, og jeg forstaar, han frafalder det, skal jeg ikke tage det op til nærmere Behandling.

Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen spørger, om jeg da med mine Udtalelser, da jeg for lidt siden havde Ordet, har ment, at vi i Krigsperioden og i Aarene derefter skulde være blevet staaende paa en Maksimumsstatsydelse paa 250 000 Kr. Nej, derom har jeg intet udtalt. Det mener jeg ikke, vi skulde være blevet staaende paa. Jeg mener, vi skulde være blevet ved det Princip, at en Maksimumsgrænse skulde der være. At den gennem disse Aar maatte og burde forhøjes, er en helt anden Sag. I øvrigt viser jo Tallene, hvis man gaar dem efter, fra 1915 og frem i Tiden, at vi laa paa mellem 1½ og 2 Mill. Kr. i samtlige Hjælpekasseudgifter lige til Aaret 1920, og det vil tydeligt vise, at disse 250 000 Kr. gennem de Aar ikke vilde have staaet i et væsentligt andet Forhold til Forbruget, end Tilfældet var ogsaa i Aarene før Krigen, f. Eks. i Aaret 1912—13. Da var det samlede Hjælpekasseforbrug 1 533 000 Kr., og deraf refunderede Staten de 250 000 Kr. At det saa i 1918—19 f. Eks. var 1 675 000 Kr., hvoraf Staten, hvis ingen Forandring var sket, vilde være kommet til at refundere det samme Beløb, ¼ Mill. Kr., synes mig egentlig ikke at vise, at der gennem disse Aar var saa overordentlig stærk en Trang til at forlade det Maksimumsbeløb, som oprindelig var fastsat. Nej, det er først i Aarene derefter, at Udviklingen sker. Det er først i Lockout-